



Arrest

nr. 103 853 van 30 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 21 januari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VANCRAEYNST verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 januari 2010 dienden eerste en tweede verzoekende partij een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dit op basis van aandoeningen van zowel eerste als tweede verzoekende partij. Op 2 maart 2010 dienden eerste en tweede verzoekende partij een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dit op basis van een aandoening van derde verzoekende partij.

1.2. Op 4 december 2012 verklaart de verwerende partij de in punt 1.1. bedoelde aanvragen ongegrond. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Redenen:

Betreffende de aanvraag 9-ter gedaan door D.T.(…):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor D., T. (...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 19.11.2012 in gesloten omslag). (...)”.

Betreffende de aanvraag 9-ter gedaan door S.S. (...)

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor S.S.(...) welke medische getuigschriften neerlegt ter staving van deze elementen. De arts-adviseur evalueerde deze medische gegevens op 19.06.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) en kwam tot volgende conclusie: “Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de ziek op zodanige wijze aan een aandoening lijdt at deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysiek integriteit, aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland. Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening van betrokkene geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Rusland. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland

Betreffende de aanvraag 9-ter gedaan door D.,I.(…):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor D., I.(...) welke medische getuigschriften neerlegt ter staving van deze elementen. De arts-adviseur evalueerde deze medische gegevens op 19.06.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) en kwam tot volgende conclusie: “Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de ziek op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysiek integriteit, aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland. Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening van betrokkene geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Rusland. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).(…)”.

2. Over de ontvankelijkheid

Uit het verzoekschrift blijkt dat de derde verzoekende partij geboren is in 2007, wat ook blijkt uit de bestreden beslissing. Zij beschikt gezien haar leeftijd niet over de vereiste bekwaamheid om in eigen naam een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het, in eigen naam, wordt ingediend door derde verzoekende partij (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

De Raad onderzoekt het beroep derhalve voor zover het werd ingediend door eerste en tweede verzoekende partij (hierna: verzoekers).

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand onderdeel van het tweede middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een tweede middel werpen verzoekers onder meer de schending op van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betogen onder meer als volgt in het vierde onderdeel, punt b):

b. Het gebrek aan onderzoek van de zorgen in TSJETSJENIE

Overwegende dat de tegenpartij, op grond van het advies van haar adviserende geneesheer slechts acht dat : “bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens”.

Dat haar adviserende geneesheer, wat hem betreft, zonder de verzoeker ontmoet te hebben, en bij eenvoudige lezing van het door hem overhandigd medisch dossier geacht heeft dat er geen levensrisico is, aangezien zijn leven niet bedreigd is.

Dat de tegenpartij op deze enkele basis de aanvraag tot een machtiging tot verblijf ongegrond acht.

Dat het artikel 9ter §1 stelt dat een machtiging tot verblijf zal toegekend kunnen worden aan de vreemdeling die « op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hii verblijft ».

Dat uit deze beschikking duidelijk blijkt dat het reëel risico een slechte behandeling te ondergaan na inzage van het artikel 3 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens”, niet alleen ten opzichte van de aard van de ziekte overwogen moet worden, maar eveneens ten opzichte van de beschikbaarheid van de zorgen en behandelingen in het land van herkomst. Dat de ziekte thans geen reëel risico voor het leven van de verzoeker inhoudt omdat hij zich in België bevindt, waar hij de nodige en gepaste medische zorgen krijgt, en waar hij zich veilig voelt.

Dat dit in TSJETSJENIE waarschijnlijk niet het geval zal zijn.

Dat de adviserende geneesheer van de tegenpartij zich hieromtrent echter niet uitspreekt, terwijl hij voor de verzoekster en haar kind tot een dergelijk onderzoek overgegaan is.

Dat het risico een slechte behandeling te ondergaan zich vanzelfsprekend moet beoordelen in verhouding tot de situatie van de verzoeker indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren.

Dat het Grondwettelijk Hof in een arrest van 13 juni 1997 reeds eraan herinnerd heeft dat “Pour qu’un traitement soit inhumain ou dégradant : il n’est pas nécessaire qu’il mette en peril la vie meme de celui auquel il est infligé; qu’il suffit pour qu’il soit qualifié tel qu’il mette gravement en question les droits fondamentaux des personnes auxquelles il est infligé; que parmi ces droits fondamentaux figure le droit à l’intégrité physique et en consequence le droit de recevoir des soins appropriés dans des conditions décentes ». CA, 13 juni 1997, RG 1997/KR/63).

Dat de tegenpartij of haar raadgevende geneesheer zich bijgevolg niet kunnen beperken tot het onderzoek van de medische toestand van de verzoeker in België, maar zich er eveneens van moeten vergewissen of hij in TSJETSJENIE behoorlijk verzorgd zal kunnen worden, en, indien dit niet het geval is, er de nodige besluiten uit moet trekken m.b.t. het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens. Dat deze Rechtsmacht, voor dewelke een vordering tot schorsing volgens de procedure van de uiterst dringende aanhangig gemaakt wordt, deze zwakke stellingname van de tegenpartij in een recent arrest van 31 juli 2012 bestraft heeft : “force est de constater que l’affirmatin qu’il doit en être déduit, en conséquence, ‘qu’il ne souffre nullement d’une maladie qui entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant lorsqu’il n’existe aucun traitement adéquat dans son pays d’origine ou le pays où il séjourne’ constitue une pétition de principe, qui n’est nullement étayée ...Il en résulte que la teneur du rapport précité ne permet pas de vérifier si le médecin conseil a examiné si la dépression sévère invoquée n’est pas de nature à entraîner un risque réel de traitement inhumain ou dégradant dans le chef du requérant en l’absence du traitement adéquat dans son pays d’origine (R.V., arrest nr. 85445).

Dat vastgesteld dient te worden dat deze motivatie in huidig geval ontbreekt.

Dat het middel gegrond is.”

3.2. Kernbetoog van verzoekers voor wat betreft de beoordeling in de bestreden beslissing van de aandoening van eerste verzoekende partij is onder meer dat de verwerende partij niet is nagegaan of er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf. Zij benadrukken dat artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen een ziekte viseert die een reëel risico inhoudt voor het leven of voor de fysieke integriteit maar ook een ziekte viseert die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf.

3.3. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen”. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2 (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...). ”

3.4. In casu verwijst de bestreden beslissing voor wat betreft eerste verzoekende partij naar het medisch advies van de arts-adviseur van 19 november 2012 en stelt ze vast dat de aangehaalde medische elementen van eerste verzoekende partij. “niet weerhouden konden worden”. In fine stelt de bestreden beslissing globaal:

“Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur op 19 november 2012 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de aandoening van eerste verzoekende partij.

Het advies luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 21.01.2010 en 02.03.2010.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde stukken:

- Medisch attest (d.d. 31/12/2009) opgemaakt door dr. K., huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene depressieve klachten heeft;*
- Medisch getuigschrift (d.d. 31/12/2009) ingevuld door dr. K. waaruit blijkt dat betrokkene een majeure depressie heeft;*
- Attesten (d.d. 31/03/2011 en 27/03/2012) opgemaakt door mevr. D.R., waarvan acte.*

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 43-jarige man in 2009 een depressie had waarvoor hij werd behandeld met Efexor en Cymbalta. Er zijn geen medische attesten toegevoegd sinds 2009; enkel 2 attesten van mevr. D.R..

Het vermelde risico op zelfdoding is inherent aan elke depressie, zelfs bij behandeling, maar wordt in het dossier niet concreet gemaakt, noch duidelijk gelinkt aan de specifieke situatie van deze patiënt. Er is ook geen indicatie uit de voorgeschiedenis van een acute ernstige periode. Het blijft m.a.w. een algemene veronderstelling

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Uit de bijgevoegde attesten blijkt niet dat er een directe bedreiging voor het leven van betrokkene is.

'Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft.' (RvV 29 juni 2012, nr. 83.956; RvV 6 juli 2012, nr. 84.293)

Bijgevolg stel ik vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in § 1. eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel".

3.6. Gelet op de redactie van artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is deze bepaling van toepassing is op drie gevallen, namelijk wanneer er sprake is van een ziekte of aandoening die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit
- ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling

doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

3.7. Het wordt niet betwist dat alle nuttige inlichtingen werden overgemaakt over de ziekte van eerste verzoekende partij en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling ervan in haar land van herkomst, zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Uit de hierboven vermelde advies van de arts-adviseur van 19 november 2012, waarvan kan worden aangenomen dat de verwerende partij het geheel onderschrijft aangezien zij ernaar verwijst in de bestreden beslissing, blijkt dat niet werd nagegaan of de aangehaalde medische elementen van eerste verzoekende partij een reëel risico inhouden op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De arts-adviseur is immers blijkens zijn advies enkel nagegaan of er sprake is van een directe bedreiging voor het leven van de betrokkene. Hij specificeert in zijn advies *"Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten*

van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.” Op grond hiervan concludeert hij: “Bijgevolg stel ik vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in § 1 eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel”. Het gegeven dat niet werd nagegaan of de medische elementen, aangehaald voor eerste verzoekende partij, een reëel risico inhouden op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst is strijdig met het hierboven vermelde artikel 9 ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Te dezen kan ook nog worden gewezen op het gestelde in artikel 9 ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt: “De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft.”

3.8. De arts-adviseur is dus niet nagegaan of de medische elementen van eerste verzoekende partij die verzoekers hadden aangehaald een reëel risico inhouden op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Desalniettemin stelt de bestreden beslissing dat “uit het voorgelegd medische dossier niet [kan] worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft”. Voor zover begrepen dient te worden dat verwerende partij steunend op het advies van de arts-adviseur 19 november 2012 van oordeel is dat aangezien eerste verzoekende partij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, zij bijgevolg niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft, dient de Raad op te merken dat deze stelling geen steun vindt in artikel 9 ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet noch in de in het advies van de arts-adviseur aangehaalde arresten van de Raad waarin niet kan gelezen worden wat het advies eruit lijkt te citeren. Uit artikel 9 ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan immers niet worden afgeleid dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor zijn leven of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor zijn fysieke integriteit derhalve “met vastheid [kan] gesteld worden” dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Dit vindt evenmin steun in het hierboven vermelde artikel 9 ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet.

3.9. Verwerende partij kan zich te dezen niet dienstig verschuilen achter het advies van de arts-adviseur en betogen dat aangezien deze adviseert dat het niet gaat om een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om het advies van de arts-adviseur te volgen. Het komt de verwerende partij immers toe het gestelde in artikel 9 ter, §1, eerste lid en laatste lid te respecteren en zonodig de arts-adviseur te verzoeken om bijkomende onderzoeken te verrichten. Verwerende partij kan te dezen voorts niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) en de voorbereidende werken in verband met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en in essentie betogen dat de hoge drempel voorzien in de in de nota aangehaalde rechtspraak van het EHRM – d.w.z. de aandoening dient levensbedreigend te zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het dient te gaan om een zeer gevorderd stadium van de ziekte – bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aangezien dit geen afbreuk kan doen aan een duidelijke wetsbepaling die drie verschillende situaties beoogt. De hogere normen zijn bepalend voor de minimale bescherming die door de lidstaten moet worden geboden. Nationale lidstaten vermogen een ruimere bescherming te verstrekken wat in casu blijkt uit artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij kan niet dienstig aan een duidelijke wetsbepaling een beperktere interpretatie geven op grond van hogere rechtsnormen. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Conform zijn vaste rechtspraak heeft het Hof immers oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven

tot een schending van dit artikel. Aldus motiveert het Hof in zijn arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling zich heden niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. 40900/98 *Karara v. Finland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, *SCC v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, *Henao v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, *Ndangoya v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, *Amegnigan v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, *Aoulmi v. Frankrijk*, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, *Yoh-Ekale Mwanje v. België*, par. 81 e.v.).

3.10. Er werd in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voor eerste verzoekende partij niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien een eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel en het andere middel dat ontwikkeld werd ten opzichte van de bestreden beslissing geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring ervan, worden zij niet onderzocht.

3.11. Aangezien de bestreden beslissing één beslissing vormt, wat blijkt uit de aanhef ervan, uit de nota waarin gewag wordt gemaakt van “*de bestreden beslissing*”, en waarover partijen het ook ter terechtzitting eens zijn, dient zij in haar geheel vernietigd te worden.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond onderdeel van een middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA